

MARIBORSKI DELAVEC

Političen list.

Naročnina znaša:

Z dostavljanjem na dom ali po pošti K 10.— mesečno,
četrtletno K 30.—
Če pride naročnik sam v upravnishvo po list: Me-
sečno K 950. — Inserati po dogovoru.

List izhaja vsak delavnik popoldne.

Posamezna številka stane 60 vin.

Uredništvo in uprava:

Mariborska tiskarna (Jurčičeva ulica
št. 4.)

Telefon uredništva št. 276, uprave št. 24.

Leto III.

Maribor, torek 6. julija 1920.

Št. 147.

Otvoritev mirovne konference v Spaaji.

Odločilna grška zmaga nad Turki. — Naša vlada hoče zopet ponuditi Italiji medsebojna pogajanja.

Mariborska javna bolnica.

Po prevratu je prevzela mariborsko bolnico naša država v svojo upravo. Priznati je treba, da je višji zdravstveni svet za zavod storil veliko. Pridobil je prvovrstne zdravnike, otvoril nove oddelke. Bolnica služi svojemu namenu dobro, v kolikor ji je v sedajnem obsegu mogoče.

Vendar pa se nam zdi potrebno omeniti, da mariborska bolnica danes svojemu namenu ne zadošča. Stališče mesta Maribora se je po prevratu bistveno spremenilo. Maribor je danes nesporno središče ne le severnega dela Spodnje Štajerske, marveč tudi Prekmurja in velikovškega okrožja. Vse te pokrajine gravitirajo v Maribor, kar povzročajo tudi obstoječe prometne zveze. Vsled tega je tudi naval bolnikov iz navedenih pokrajin v mariborsko bolnico razumljiv. Bolnica v Ptuju je premajhna, bolnica v Radgoni istotako; slednja po izpraznitvi mesta sploh za naše prebivalstvo odpade. Zavoda v Ormožu in Velikovcu niti ne zadoščata za lokalne potrebe. Sploh ti zavodi v manjših krajih ne morejo nadomeščati

velike bolnice, ki ima na razpolago zdravnike — specialiste in ki je edina lahko primerno urejena in opremljena z vsemi pripomočki.

Ostane torej edino Maribor s svojo bolnico. Za to svojo nalogo in za tak obseg pa je mariborska bolnica mnogo premajhna. Kdor je imel priliko, videti delo naših zdravnikov, ki dosežajo v omejenih razmerah in tesnih prostorih naravnost sijajne uspehe, mora njih trud in požrtvovalnost občudovati. Občudovati mora tudi delo strežnic — usmiljenk, ki v kljub malemu številu opravljajo svoje delo in nimajo vsled tesnih prostorov niti primerne stanovanja — (18 jih spi v eni sobici!).

Po našem mnenju je tedaj dolžnost višjega zdravstvenega sveta, odnosno države, da skrbi za povečanje naše bolnice. Zavedamo se sicer, da je zidanje nove zgradbe danes skoro nemožno ali vsaj v doglednem času neizvedljivo. Ne zdi se nam pa nemogoče, da bi se v Mariboru dobili drugod potrebni prostori. Povečanje bolnice se nam zdi tako nujna zadeva, da bi se morali v njen prid zapostaviti vsi drugi, zlasti pa zasebni interesi.

Mariborska bolnica je bila prej v štajerski deželni upravi. Gradec takrat ni imel smisla za socialne in kulturne potrebe v slovenskem delu dežele in tudi dobrodelni zavodi niso bili deležni izjeme. Vsa skrb se je osredotočila na Gradec. Ljudje iz mariborskega okrožja so bili primorani se v težjih bolezenskih slučajih obračati v takratno glavno mesto. Imeli so tam veliko kliniko, lepo urejeno bolnico usmiljenih bratov in premožnejši sloji številne sanatorije. Zato je takrat za silo zadostovala mariborska bolnica kot provincijalen zavod. Toda danes je zatekanje v Gradec že vsled prometnih težav izključeno. Vrhu tega pa bi bilo za našo državo sramotno, ko bi bili naši bolni reveži odvisni od milosti neprijateljskega inozemstva, če se da sili odpomoči doma. Če kje, ima tukaj veljati »Proč od Gradca« v korist našim bolnikom.

Maribor in sploh naša Štajerska nima sanatorijev, edini večji zdravstveni zavod je naša javna bolnica. Te bolnice se morajo posluževati tedaj tudi oni sloji, ki bi sicer lahko utrpeli stroške zdravljenja v sanatorijih, kajti v nujnih in težkih slučajih je prevoz v

Vekoslav Janko:

FILIPINKA.

(Konec).

Kaj dela zdaj moja mati, je li zdrava? In z njo bratec in sestrice? So li drugi bratje živi in je-li prizanesla usoda mojemu sivemu očetu? Spanja nisem imel. Bedel sem in poslušal petje, ki se je tako milo glasilo v pozni večerni uri. Splazil sem se k lini in zrl tja po zelenem morju, in daleč, daleč tja proti domovju. Zvezdice so migljale na nebu in po njih sem pošiljal pozdrave svojim ljubim. Prišel je Pepe in me zbudil iz sanj; legla sva ter se pogovarjala.

Poznal me je v dušo, kakor sem poznal jaz njega, in zaupala sva si vse tajnosti drug drugemu in si pomagala v zadregi! In prešli so dnevi, tedni...

Nekega dne zjutraj nisem mogel vstati. V prsih me je zbadalo in pljuval sem kri. Bolniške preiskave sem se bal, ker do tega časa že z zdravnikom nisem imel opravka, in na to sem bil ponosen. Ostal sem v postelji, in Pepe je javil pri stotniku da sem bolan. Še isti dan je prišel k meni stotnik, razumela sva se, bil je dobra duša. »Leži par dni in odleglo bo«, je dejal ter odšel! Toda zbadalo me je čim dalje huje. Prijatelji so me obiskovali in tolažili, in z njimi je

prišel nekoč tudi hišni gospodar. Pravil je kdo bo pa zdaj »čez« pel in se mi dobrohotno smejal. A zameril mu tega nisem. Dal mi je tudi on tolažilno besedo in odšel. Pol ure pozneje pa me je pozval Pepe, naj grem doli, gospodar mi je pripravil boljšo posteljo. Sprva sem se temu branil, toda na prigovarjanje sem vendarle šel. Takrat se me prvič Filipinka ni bala, gledala me je sočutno in urejevala posteljo. Vsi so odšli, le ona je ostala pri meni in vprašala po mojih željah. Da, zaželel sem si, da jo privijem k sebi, to srčkano, nedolžno stvarco, toda zmajal sem z glavo in se molče zahvalil. Prosil sem jo le, naj ostane pri meni, če ji je ljubo, ker mi je bilo strašno dolgočasno; njena bližina me je pa tako neizmerno osrečevala. In ostala je. Gledala me je molče in obtipavala čelo. Vso bol sem trenutno pozabil; s trepetajočimi rokami sem objel njeno desnico in jo poljubil. Drhtel sem po celem životu, in vstrepeta je tudi ona. Odela me je skrbno in odšla.

Zaspal sem sladko, kot že dolgo, dolgo ne. Zbudil sem se šele, ko se je potapljajo zlato solnce tam v neizmerni daljavi v zeleno morje. Na mizici ob postelji je stal šopek krasnih cvetic, doli pod kostanjem se je glasila razkošna pesem. Hipno se nisem zavedal, kje sem, a da sem srečen, to sem znal.

Pogledal sem po sobi. Filipinka je stala ob vznožju ter zrla skozi okno tja v daljavo po igrajočih zlatih morskih valovih, ki jih je pravkar poljubljalo zahajajoče solnce.

»Filipinka, kako sem srečen?«

Zdrnila se je, kakor da bi jo bil preplašil ter ostala nema — nekaj jo je zopet težilo. Sedla je na stol ob postelji, jaz sem se zravnaval po konci in si podprl z blazino hrbet, segel po cvetkah in jih strastno poljubil. Velela mi je naj zopet ležem in ubogal sem. Potem me je vprašala z boječim glasom: »Je-li lep vaš dom?«

»Lep, lep je, otrok moj, sem ji odvrnil. Posebno zdaj v maju. O, one naše livade, polne bujnega zelenja, in oni senčnati gozdovi, temne pohorske planine! Lepo je tam otrok moj! A zakaj me vprašuješ?«

»Tako!« je bil kratek odgovor. Jaz sem pa globoko vzdihnil. In čutila je z mano bol in hrepenenje po domu in po svojcih.

»Filipinka, poznaš li ljubezen?« Poglekala me je vprašujoče, zdrznila se, kot da bi bila užaljena, potem pa je odhitela. Meni pa je bilo hudo, ker sem tako kruto razžalil to nedolžno, nežno bitje!

Drugi dan je prišel zdravnik! Odredil je da odidem v bolnico. Na vse zgodaj je že stal pred hišo voz, da me odpelje. Filipinke ni bilo k meni po slovo. Prijatelji so stali

oddaljeno Ljubljano naravnosti izključen. Kaj pa naj bo s siromaki, ki stroškov sploh ne zmorejo? Kako naj naše občine zmorejo dragi prevoz svojih bolnikov v Ljubljano? In ravno za naše revno ljudstvo skrbeti je dolžnost države.

Ljudsko zdravje mora biti prva skrb vse naše javnosti. Na naše zdravnike se zanašamo v polni meri, prostori se pa morajo dobiti, če bo le nekoliko dobre volje. Zato želimo, da višji zdravstveni svet teh naših vrstic ne prezre in da smatra zadevo za nujno. Na predmet se še povrnemo.

† Mihael Vošnjak.

Iz Švice je došla včeraj presenetljiva vest, da je umrl tamkaj zaslužni slovenski prvoboritelj Mihael Vošnjak, oče bivšega generalnega tajnika naše mirovne delegacije v Parizu, dr. Bogumila Vošnjaka. Mihael Vošnjak je bil rojen 29. septembra 1837 v Šoštanju. Vošnjaki, pravzaprav Bošnjaki, so bili begunci iz Bosne. Naselili so se najprej v Vitanju, potem pa v Šoštanju, kjer so začeli že koncem 18. stoletja z usnjarsko obrtjo, kar je bil začetek velike šoštanjske usnjarske industrije. Burno leto 1848 je preživel Mihael Vošnjak v Gradcu, kjer je obiskoval tehniko. Njegovi učitelji so ga nagovarjali, naj bi se posvetil profesuri; stopil pa je kot inženir v službo južne železnice. Bil je še pozneje kot parlamentarec na glasu železniškega strokovnjaka.

Njegovo narodno delo je pričelo že v zreli moški dobi. Za to delo ga je navdušil njegov starejši brat, dr. Jože Vošnjak. Jože in Miha sta bila vse življenje nerazdružna prava plemenita Orest in Pilad. Miha se je vrgel kot prvi jugoslovanski organizator na združništvo ter stvoril v posojilnicah in zadrugah glavne opore obrambnemu delu proti Nemcem in Italjanom.

Oskoval je v 80. letih prvo zvezo posojilnic na jugu Avstrije, zvezo slovenskih posojilnic v Celju. Pridobil si je ime očeta slovenskega združništva. V Mariboru je osnoval z Gödölom list »Südsteirische Post«, v katero je pisal izvrstne uvodnike. »Südsteirische Post« je postala vsled njegove spretnosti eden najboljših listov na jugu Avstrije. Leta 1882 je bil izvoljen v štajerski deželni zbor, leta 1885 pa v državni zbor, v

krog mene in mi stiskali desnico v slovo, a jaz sem bil nem, srce se mi je krčilo bolesti ko se je jel voz polagoma pomikati. Dol z okna je zrla Filipinka in jokala, z robcem mi je mahala v slovo. Tudi meni se je trgala duša; zaprl sem oči. »Z Bogom, ljubav moja, z Bogom rajski cvet, bom li te še kdaj videl?«

Ležal sem v bolnici v Trstu. Mama mi je pisala: pridi skoraj domov, tukaj je zdaj tako lepo! Tedaj sem se šele spomnil v bolezn, da imam tudi dom, a da imam tudi nekaj drugega, česar sam nisem verjel. Po dveh mescih sem okreval; bil sem zopet zdrav in čil. Dopusta nisem dobil. V par dneh sem odšel spet po tisti prašni široki tržaški cesti proti fronti!

Filipino bodem zopet videl, z znanci bom prepeval. S temi mislimi sem korakal poln novih moči, in nisem se čutil trudnega čeprav sem imel za sabo že dolgo pot. Še dan, sedaj bom videl ono priljubljeno vasico ob sinjem našem morju. Par vojakov sem videl v daljavi, nje bom povprašal za našim oddelkom. In nisem se motil. Bili so moji znanci. Obšipal sem jih z mnogimi vprašanji, a prvo je

katerem jo ostal do leta 1897. Ž njim je umrl najstarejši slovenski parlamentarec. Na Dunaju je imel velik vpliv. Taafe in Hohenwart sta ga visoko čislala.

Mihael Vošnjak je bil prvi povzročitelj »celjskega« vprašanja, katero je z železno doslednostjo dovedel do konca, dokler ni bila zagotovljena celjska gimnazija. To »celjsko vprašanje« je bilo smrt marsikateremu avstrijskemu ministrstvu.

V državnem zboru je Vošnjak deloval predvsem v gospodarskih odsekih. Po smrti svoje žene je Vošnjak sam izstopil iz javnega življenja. Preselil se je v Gradec in tam nadzoroval vzgojo svojega sin Bogumila. Pa tudi v Gradcu se Mihael Vošnjak ni odtegnil narodni borbi, v kateri je živahno tudi naprej deloval. Omogočil je s svojim denarjem izhajanje »Vede«, ki ji je sam očrtal strogo jugoslovensko smer. Iz vse svoje duše je bil starček za jugoslovensko edinstvo, v katerem je videl edino rešitev za Slovence. Ko je izbruhnila svetovna vojna, je sam pospešil beg svojega sina Bogumila v inozemstvo. Akotudi politično osumljen, se mu je vendar posrečilo leta 1915 priti v Švico in se povrniti v Avstrijo z važno poslanico sedanjega predsednika čehoslovaške republike Masaryka.

Zahvaliti se je imel sivi starček le svoji smelosti, da je še enkrat prestopil avstrijsko-švicarsko mejo. Odslej je ostal v Švici v izgnanstvu. Avstrija mu je zaplenila njegovo premoženje in živel je v Ženevi, od leta 1916 naprej pa v Territetu. Bodril je naše emigrante in osnoval zanje podporno organizacijo.

Svojemu sinu Bogumilu, članu jugoslovenskega odbora pa je dal svoj imetek, kolikor ga je rešil, na razpolaganje, da je mogel ž njim voditi v Evropi in Ameriki propagando osvoboženje. Leta 1917 se je obrnil v nepozabni poslanici na ameriške Slovence. Ko je bila Jugoslavija svobodna, je 84-letni starček odlašal s povratkom v domovino.

Moral se je podvreči operaciji na očeh. Na enem očesu je skoro popolnoma oslepel. Mihael Vošnjak je imel namen, vrniti se še maja meseca v svojo domovino, vendar pa mu je izvedbo namena vedno zopet kaka zapreka preprečila.

Meseca junija so ga pričakovali že v Ljubljani. Nikomur ni sporočil, da je zbolel, temveč je na vprašanje o zdravstvenem

bilo: »Kje je Pepe, kaj je s Filipino?« Tedaj je tiho dvignil tovariš desnico proti griču: »Tam je pokopana Filipina, granata je zaslula hišo in z njo pokopala Filipino.« — »In Pepe?« — »Pepe tudi spava na devinskem pokopališču, z drugimi prijatelji, predvčerajšnjega dne.« Nisem vpraševal dalje. Videli so mojo nemo bol, pustili so me in odšli. Jaz pa sem stal kot okamenel.

Prva pot mi je bila na griček. Tam sem našel sveži grob, ob njem velik beli križ:

Filipinka

* 17./III. 1901

† 21./VII. 1917

Objel sem križ, ga krčevito poljubil ter se razjokal kot borno dete. Potem sem se zravnal in se vspel kvišku kot ranjena zver in zaječal: »O, da nisem vsemogočni, razlil bi morje in utopil z njim ta grešni svet, to grozno morijo«. A ni me slišal Bog.

Solce je zopet tonilo, kot bi se hotelo skriti za vedno, in krvavo rdeče je bilo, kot še nikoli. Od daleč sem so rjovel topovi. Pograbil sem puško in šel — naprej na križovo pot.

stanju odgovarjal da bo 3. julija že v domovini. Umrl je 2. julija, ravno na dan in uro, ko bi se bil imel odpeljati iz Švice v domovino. Dne 3. julija ga je pričakoval njegov sin, dr. Bogumil Vošnjak, v Ljubljani.

Namesto njega po je prišla kot strela z jasnega neba vest, da je velezaslužni narodni prvoboritelj Mihael Vošnjak zatisnil oči za vedno.

Pozor, založniki našega lista!

Cenjene založnike našega lista uljudno prosimo, da nam neprodane izvode z mesečnim obračunom cele povrnejo. To zahtevajo vsi listi, posebno sedaj, ko je cena papirju tako visoko poskočila. Da se ne bode preveč izvodov vračalo, prosimo naše cenjene založnike, da naročajo v bodoče le toliko izvodov, kolikor jih lahko prodajo. UPRAVNIŠTVO.

Dnevne vesti.

Skrivnostni urednik. V Mariboru izhaja listič, glasilce rdeče prebarvanih nemških nacionalistov, ki se često na precej nedostojen način obregne tudi ob nas. Na vsa ta njegova obregavanja se nam po večini ne zdi vredno odgovarjati, če pa kdaj na nje vseeno odgovorimo, navadno potem ne najde več sava, da bi te naše odgovore pobil. Ta listič izhaja že precej časa, vendar pa je njegov urednik doslej ostal svetu prikrit. Na vprašanja, kdo da je urednik, smo dobili vselej isti odgovor: »To je tajnost.« Doslej še nismo poznali lista, ki bi smatral osebo svojega urednika za tajnost. Iz vsega tega pa ne moremo izluščiti drugega prepričanja, nego da se ta gospod sramuje povedati širši javnosti, da je urednik tega lističa. Mogoče pa bi nam znal bližji poročnik avstrijskega generalnega štaba, g. Gmeiner, dati v tej skrivnostni stvari pojasnilo?

Imenitna slovenščina. Knjigarnar Scheidbach ima »trgovino s knjige« in trgovec Himler v Cvetlični ulici ponuja občinstvu »razbite jajc« (Brucheier) in »skledic jajc« (sic!) = Schaleneier.

Trije ribniki. Prijatelji našega lista nam sporočajo: Lep poleten večer nas je izvabil k »Trem ribnikom«, da bi se malo razvedrili z veslanjem. Zahtevali smo vozne listke ter vprašali, koliko stane ena vožnja. Na slovensko vprašanje smo dobili nemški odgovor »Eine Krone sechzig«. Na ponovno slovensko vprašanje smo dobili zopet isti nemški odgovor. Ko smo spoznali, da ne dobimo slovenskega odgovora, smo bili primorani odstraniti se ter oditi, ne da bi se vozili. Ker hodijo na ribnike istotako Slovenci, kakor Nemci in prvi gotovo v večjem številu kakor drugi, zahtevamo, da postavi najemnik tamkaj človeka, ki zna slovensko. To je menda najmanj, kar lahko zahtevamo v slovenskem Mariboru.

Prevoz prvih jugoslovenskih mučnikov. Prevoz je bil naznanjen v Maribor še je popoldne. Vsaj od strani »Sokola« se je storilo vse kar bilo mogoče. Čudno se nam zdi, da ni bila obveščena tudi »Glasbena Matica« in še bolj čudno, da se potem, ko je bila vest razširjena dovolj, ni mogel zbrati vsaj kvartet pevcev, ki bi bil pred vozom z relikvijami zapel. Priporočila se, da se v tem oziru za take izredne slučaje že preje primerno preskrbi. Saj v takih slučajih mora biti vsako narodno društvo toliko demokratično in disciplinirano, da se ne čaka na kakšna oficijelna vabila, kakor je bilo to doslej pri nas v navadi. Če smo majhni po številu, postanimo veliki po duhu in nazorih in — narodni zavednosti! Žalostno za Maribor, prvo jugoslovensko odmejno mesto, da je k sprejemu korakaj skozi mesto edino »Sokol« in še ta v skromnem številu. Videli, opazili so ga naši ljudje, a mnogim se niti zljubilo ni vprašati, kam, zakaj z florom ovita zastava, čemu venec? Prijetneje je sedeti v »Kernstockstüberl« in senčnih vrtovih tistih, ki so še pred kratkim

nabira denarne prispevke in drugo blago, ter agitira v svojem krogu za obilno udeležbo.

Guštanj na Koroškem (Slovenija). Dne 8. avgusta t. l. priredi Mariborska sokolska župa svoj župni zlet v Guštanj. Vabijo se vsa društva k polnoštevilni udeležbi ker ravno v Guštanju se je pred letom bil krvavi boj in je tekla sokolska kri. Pretočena kri je rodila mladega čilega guštanjskega Sokola, katerega treba podpirati; radi tega ozirajte se na to prireditev.

Zlet Sokolskega Saveza SHS v Maribor dne 29. avgusta 1920!

Zadnje vesti.

Konferenca v Spaai.

DKU Spaa, 5. julija. Prva seja spaajske konference se je vršila danes dopoldan ob 10. uri v vili Freineuse pod vodstvom belgijskega ministrskega predsednika. Pogajanja so se začela takoj po vstopu nemških delegatov, ki se je izvršil brez formalnega pozdrava ter se je takoj prešlo na dnevni red, ki obsega sledeče točke: Izvedbo mirovni pogojev, vprašanje obnove, vprašanje premoga, izvedbo kaznovanja vojnih zločincev ter vprašanje Gdanskega. Državni kancelar dr. Fehrenbach je izjavil po izrazu hvaležnosti da se je konferenca vendar sešla, da je delegacija, ki jo on vodi, kakor tudi ves nemški narod odločno za to, da se mirovni pogoji lojalno izvedejo. K pogajanjem vojaških vprašanj pa je treba na vsak način pritegniti tudi ministra za državno brambo ter generala Seeckta, ki sta bila sicer že pozvana v Spaajo, ki pa pred jutrišnjim večerom gotovo še ne bosta prispela. Konferenca je sklenila da jih počaka. Konference se udeleže tudi nemški justični minister, angleški lordkancelar ter francoski justični minister. Ker bi pa sočasna odsotnost justičnega ministra in državnega kancelarja radi zasedanja nemškega državnega zbora ne bila umestna, se je sklenilo, da se bo vprašanje vojnih zločincev razpravljalo že v četrtek. Na to se je sestanek prekinil.

Grško-turška vojna.

DKU London, 5. julija. (Brezžično.) Grško vojno poročilo: Grške čete so s pomočjo angleške flotile dne 2. t. m. zavzele Padermo ter bile od prebivalstva sprejete kot osvoboditeljice. Prodiranje v notranjost Male Azije se nadaljuje. Pristaši Mustafe Kemala so na begu.

DKU Pariz, 5. julija. (Brezžično.) „Petit Parisien“ smatra položaj čet Mustafe Kemala za jako kritičen. Vsled grškega napredovanja jim ostaja le še majhen pas za umik, ako se hočejo rešiti obkoljenja.

Beograd se zopet ponižuje pred Italijo.

LDU Beograd, 5. julija. Dozdeva se, da je novi italijanski ministrski predsednik pripravljen za neposredna pogajanja z Jugoslavijo. Zelo verjetno je, da bo jugoslovenska delegacija predlagala vrhovnemu svetu v Spaaji, naj se prično neposredna pogajanja med Italijo in Jugoslavijo.

Manifestacije v Splitu.

LDU Split, 5. julija. Snoči so tukajšnji meščani priredili veliko patriotično manifestacijo kot odgovor na komunistično izzivanje (proglašenje stavke). Za manifestacije je došlo do incidenta z italijanskimi častniki, ki so zasmehovali izprevod. Naši orožniki so komaj obvarovali italijanske častnike pred razburjeno množico. Spremili so jih na motorni čoln.

Praznik rojstnega dne kralja Petra.

LDU Zagreb, 5. julija. Današnji »Službeni list« prinaša banovo okrožnico s katero se odreja za ponedeljek, 12. julija državni praznik rojstnega dne Njegova Veličanstva kralja Petra. Po vseh katoliških in pravoslavni cerkvah se na ta dan vrše slovesne službe božje za kralja.

Odlikovanja ministra Pribičevića.

LDU Zagreb, 5. julija. Kakor se naknadno dozdeva, je odlikoval regent Aleksander za svojega bivanja v Zagrebu tudi ministra za prosveto, Svetozarja Pribičevića z redom sv. Save I. raz.

Naši ministri na povratku iz Prage.

LDU Zagreb, 5. julija. Snoči sta dospela iz Prage v Zagreb minister za trgovino Momčilo Ninčić in minister za prosveto Svetozar Pribičević. Davi sta se odpeljala v Beograd.

Dan Husove smrti—čehoslovaški narodni praznik.

LDU Praga, 5. julija. »Večer« poroča, da bo v poslanski zbornici predložen zakonski predlog, da naj se 6. julij kot dan Husove smrti praznuje kot narodni praznik.

Dr. Beneš pride v Beograd.

LDU Praga, 5. julija. „Narodni Listy“ poročajo, da bo minister za zunanje posle, dr. Beneš, po konferenci v Spaaji potoval v Jugoslavijo, da se posvetuje z beograjsko vlado radi skupnih državnih zadev.

Kompenzacijske pogodbe s Čehoslovaško.

LDU Praga, 5. julija. „Narodni Listy“ poročajo, da odpotuje tekom tedna vladna komisija v Beograd, da zaključi kompenzacijske pogodbe. Čehoslovaška vladna komisija odpotuje iz Prage v sredo.

Borzna poročila.

LDU Curih, 5. julija. (Borza.) Devize: Berlin 14.80, Holandija 196, Newyork 554, London 21.95, Pariz 47.80, Milan 34.25, Bruselj 50.50, Kodanj 90.50, Stockholm 122.50, Kristijanija 94, Madrid 91.50, Buenos Aires 230, Praga 12.75, Zagreb 7.60, Beograd 31, Budimpešta 3.60, Varšava 3.60, Dunaj 3.87, avstrijske žigosane krone 4.

LDU Dunaj, 5. julija. (Borza.) Devize: Amsterdam 56.50, Berlin 45.50, Kodanj 24.25, Kristijanija 26.50, Stockholm 32.00. Valute: nemške marke 441.50, leji 320, bolgarski levi 280, švicarski franki 26.75, francoski franki 12.25, italijanske lire 925, angleški funti 585, dolarji 145, carski rublji 220. V prostem prometu: Zagreb 220—240, Budimpešta, plačilo v denarju poštne hranilnice in v žigosanih kronah

100—111, madžarske žigosane krone 97—107; Praga 363—383, Varšava in Krakov poljske marke 97—107, čehoslovaške krone, pettisočaki 365—385, manjši bankovci 366—386, novi dinarji 875—925.

LDU Praga, 5. julija. (Borza.) Beograd Devize 241, Zagreb 60, Dunaj 26.37; valute: dinarji 237, avstrijske krone 25.37.

LDU Zagreb, 5. julija. (Borza.) Devize, vezano: Berlin 190—202, Italija 405—410; Newyork 64.50—65.50, Pariz 120—530, Praga 170—0, Švica 1200—1300, Dunaj 44.50—45; valute: dolarji 60—62, avstrijske krone 42.45, carski rublji 115—125, napoleonorji 280—290; nemške marke 189—191, romunski leji 165—170, italijanske lire 410—0, bolgarski levi 150, čehoslovaške krone 160—165, švicarski franki 12.30—12.50.

Izdaja: Tiskovna zadruga Maribor.

Odgovorni urednik: Fr. Voglar.

Tiska »Mariborska tiskarna d. d.«

Mala oznanila.

Šivalni stroj „Howe“ se proda. Ogleda se pri Iv. Kravos, sedlarska delavnica, Koroška cesta št. 17. 2—1

Polica (stelaža) v najboljšem stanju, za manufakturno ali sorodno trgovino, se proda. Ivan Kravos, Cankarjeva ulica št. 1. 2—1

Oni mladi gospod, ki je v nedeljo, dne 4. julija pri »Treh ribnikih« opazoval dvoje gospodičen, se prosi, naj javi svoj naslov pod »Gorizia« na upravništvo. Nosil je belo obleko in »Girardi« in bil v družbi z nekim drugim velikim gospodom.

Vila ali pa posestvo v Mariboru ali v okolici se kupi. Ponudbe z navedbo cene na uredništvo »Maribor, delavca« pod »Vila« ali »Posestvo«.

I. Mariborski bioskop Aleksandrova cesta.

Od srede, dne 7.—10. julija 1920:

4. razdobje

velikanskega pustolovskega filma

Izvošček št. 13

Pravica

Vsako sredo in soboto novi spored!

Predstave se vrše vsaki dan ob 18. (6.) in 20. (8.) uri v nedeljo ob pol 15. (pol 3.), 4. (16.), 18. (6.) in 20. (8.) uri zvečer.

Zlatorog milo

je najboljša in najcenejša.

:: Povsod za dobiti! :: 10—3

Izdeluje kristalno sodo, sveče in toaletno milo. Prva mariborska tovarna mila Maribor.

Zavod za straženje in zaklepanje v Mariboru

prevzame

vsako vrsto straženja v mestu, na kolodvorih, kakor tudi spremljanje železniških voz. Pojasnila v pisarni Priznaniščna ulica 2.